

[Carsten Raft.]

Fagforening, Socialdemokrati, Ministerium og andre gaaet gennem Aar og i Resolutioner, Kampagner, Agitation og Udtalelser erklæret, at man ikke vilde have noget som helst at gøre med en Særlovgivning for Funktionærer. Og saa udviklede Tingene sig saadan, at man maatte gøre nøjagtigt det, man havde sagt, at man ikke vilde gøre. Derfor skete det i Hemmelighed, det skete i Underudvalget, at disse Ændringer fødtes, et Underudvalg, kan man vel sige, under selve Funktionærudvalget, og jeg er tilbøjelig til at tro, at disse Ændringer aldrig har været til virkelig Behandling oppe i Administrationen. Hvis de har været det, tror jeg i hvert Fald, jeg kan anbefale den højtærede Socialminister at kigge sig om efter nogle Embedsmænd, der bedre er i Stand til at gøre en Lov fuldkommen i Orden, juridisk klar og paa enhver Maade saaledes, at den kan efterleves. Jeg nævner nogle af de Paragraffer, der er Vanskeligheder med.

Jeg nævner § 1, der omhandler Omraadet for Loven. Der havde det konservative Forslag den ganske klare Bestemmelse, at praktisk talt alle, der ikke faldt ind under kollektive Overenskomster, faldt ind under Lovens Omraade. Man lavede en Begrænsning til Funktionærer alene, men med et saadant Resultat, at ingen i Virkeligheden kan finde ud af Tingene. Sagførerne rundt omkring i Landet tjener mange Penge, men de siger, at det er surt tjente Penge, for det er meget svært at finde ud af det og forklare Folk, hvordan man kan faa lavet en Lov, der er saa uklar. Man har f. Eks. i „Sagførerbladet“ undersøgt, om Sagførerfuldmægtige var med under Loven, og 13 kendte Jurister har stemt om Tingene. 8 stemte ja, og 4 stemte nej, og 1 stemte baade ja og nej; det var for Resten den kendte kommunale Politiker Landsrets-sagfører Lannung, og jeg tror næsten, det er ham, der har Ret, det er vist baade ja og nej, juridisk set.

I § 7, der omhandler Efterløn, er der det Spørgsmaal: Naar flere er berettigede til at faa Efterløn — jeg synes i og for sig, det er en af de gode Tilføjelser, men den er uklar —, hvem skal saa have den, og hvordan skal den deles? Hvis vedkommende er død og Enken skal have Pension, skal hun saa baade have Efterløn og Pension, eller skal Firmaet have Pensionen? Det forlyder der ikke noget som helst om i Loven.

§ 12 omhandler den anonyme Avertering, og jeg synes for Resten ogsaa, det er en god Tilføjelse i og for sig. Jeg nævner her

to gode Tilføjelser, og det er for øvrigt ogsaa de eneste to, som vi burde have haft med i vort eget Forslag, men det er heldigvis saadan, at Partierne hjælper hinanden med at faa den gode Lov ud af det; bare man saa havde undladt andre Ting! Det er forbudt at avertere paa den Maade, men hvis man overtræder Forbudet, hvem skal saa skiide ind? Ingen aner noget om det. Politikontoret kimer til Sagføreren, og Sagføreren kimer til Ministeriet, og Ministeren har selv sagt, at han kan ikke finde ud af Tingene; det hele ligger fuldkommen uklart, og denne Paragraf er i Virkeligheden saadan, at i Provsbladene overtrædes Paragraffen hver eneste Dag, uden at nogen aner, hvordan man skal skride ind mod denneklare Overtrædelse. Jeg er ganske klar paa, at det er en ualmindelig gunstig Situation for Fagforeningerne. Det forstaar man, naar man ser de store Annoncer, der er i alle Bladene, hvori der averteres om juridisk Assistance i Handels- og Kontormedhjælperforbundet. Jeg er klar paa, at tit gaar Vejen over det juridiske Kontor over i Fagforeningernes Medlemskontor, og det befinder sig sikkert vel ved Situationen. Men vi er ikke naaet saa langt her i Landet endnu, at det er et Statsformaal at sørge for, at Fagforeningerne faar Medlemstilgang, og vi er ikke kommet i en saadan Situation, at man kan sige, at det er rimeligt, at der handles paa denne Maade.

Jeg vilde tro, at man skulde tænke en lille Smule paa Chancerne for en teknisk Revision af Loven. Det kan ikke være saaledes, at det skal være gunstigt at lave uklare Love, og at disse uklare Love skal beskyttes. Jeg siger her saa skarpt som overhovedet muligt: Rigsdagen som saadan kan i Virkeligheden ikke være ansvarlig for disse rent juridiske Fortolkningsspørgsmaal, det kan ikke ligge inden for vor Mulighed at gøre disse Ting juridisk helt i Stand. Det maa være Administrationen, der gør disse Ting, vel at mærke, hvis Administrationen overhovedet har set denne Lov eller har saadanne Embedsmænd, at de kan udføre deres Opgave paa tilfredsstillende Maade. Jeg synes, det er klart, at det ikke har været Tilfældet her.

Værst er det med den Regel, som kom som en daarlig Tilføjelse til Loven, Regelen om det lange og ulige lange Opsigelsesvarsel. Nogle Firmaer har handlet i Fortrøstning til, at Loven ikke gælder for Kontrakter, der er indgaaet før det Tidspunkt, da Loven traadte i Kraft, og denne Fortrøstning støtter de paa Juristers Udtalelser om, at det vistnok ikke er Meningen, at den skal